

FILOGENIA EXPLIC ROMÂNIA

Corneliu SOFRONIE

Embrionul uman - cercetările biologilor și ale geneticienilor o dovedesc - îmbracă în evoluția sa forme foarte variate: pește, amfibie, reptil, dinozaur și, în fine, om. Vorba cântecului: *Greu se mai fac oamenii, oameni...*

România se prezintă ca un embrion mare, format din vreo 22 de milioane de entități în care găsim toate formele de evoluție, mai puțin pe aceea de om. Probabil că ovulul prea numeroaselor pipișe, numite VIP-uri, în căutarea lor înfierbântat de spermatozoid bătrân dar cu bani mulți, nu a găsit încă spermatozoidul care să facă ovulul OM. (Căci așa zice cântecul: *Sunt ovulul... ovoidul / Cam sprințar și cam bonom / Caut spermatozoidul / Care să mă fac OM!*). În absența formei OM întâlnim, în schimb toate celelalte forme de evoluție enumerate.

Forma pește au îmbrăcat-o indivizii care au intrat la apă. Se zice că în România intră la apă numai proții. Dar vorba *proți da' muli* cunoaște o altă nuanță prin inversarea termenilor. Adică cei care intră la apă sunt mulți dar proți.

Un pește foarte periculos este rechinul. El îmbracă haină de om și lasă impresia că trăiește printre oameni, ajungând chiar să fie considerat un om de onoare: parlamentar, guvernant, președinte, bancher, patron și câte și mai câte... În realitate acest tip trăiește permanent în ape tulburi...

Forma amfibie este și mai numeroasă. Este vorba despre indivizii care s-au adaptat atât la apă, cât și pe uscat. Cât timp au stat la apă au învățat toate irtlicurile peștilor, pe care le folosesc în viața de pe uscat... Pe uscat, vorba vine, că tipul sta reprezintă specia de amfibie-ghelban sau, mai pe leau, amfibia de neam prost care nu stă pe uscat nicio clipă, de aia mai este numită și amfibia amețită, doar că apa pe care o folosește, aia cum deja bănuim, are gust de uic de prun, rchiază aia puturoasă care sună în butoaie iar de-o bei în cap îți sună. După perioada petrecută la apă, pe uscat devine, deobicei, chiar... pește. Acolo la apă, pus să se roage și să se închine, a învățat toate srbătorile, și dintre toate cel mai mult i-a plăcut dezlegarea la peste. E suficient să dea o raită pe uscat ca să-și spună satisfăcut: *Are balta, peste!*

Un tip de amfibie aparte este cel care intră la apă pentru o singură noapte, iar apoi este scos din nou pe uscat... Este scos pe motiv că nu suportă apa. Tipul acesta este mai rafinat. El suportă numai whisky... Este un tip de amfibie foarte pervers. La apă, firește, tace mălc, iar pe uscat dă lecții de morală.

Forma reptilei o îmbracă diviziile târâtoare. Adică diviziile care se târăsc precum opârta, strecurându-se printre meandrele vieții ale codului penal. Este un tip foarte adaptabil, îl calci pe coadă, coada se reface, îți spui vorbe grele, el rămâne rece, dar în viață. Pe gură scoate venin, sub formă de cuvinte, care rămân te înțepănă... Pe tine, căci lui îți asigură supraviețuirea.

Un alt tip de reptil este dinozaurul, în alte cazuri, brontozaurul. Nu este atât de înalt pe cât este de bătrân. El rezistă din vremea comunismului și se hrănește cu zilele omului de rând care acceptă ca dinozaurul să fie președintele sau premierul sau chiar directorul lui... convins fiind că un dinozaur îți garantează... securitatea!

În loc de concluzie, o întrebare cât titlul unei cărți: *Cine-ți mai aminte te de oameni?*